

FRANS (49) HEEFT ZIJN KINDEREN NA VALSE AANGIFTE EX NOOIT MEER GESPROKEN

IN ERE HERSTELD, MAAR ALLES KWIJT

Breda - Frans (49) kreeg eerherstel voor de valse aangifte van verkrachting die zijn ex-partner 7 jaar geleden tegen hem deed. Maar verloor wel zijn dierbaarste bezit: zijn twee kinderen. De zoveelste rechter oordeelt over een week opnieuw over een omgangsregeling, maar hij verwacht er weinig van. "Mijn ex heeft mijn kinderen gebrainwasht, ze willen me niet meer zien."

Dat mensen die ooit eens van elkaar hielden (écht van elkaar hielden), elkaars leven na een relatiebreuk compleet kunnen verstieren, vernachelen, verwoesten; dat is genoegzaam bekend. Maar dat een ruzie zo uit de hand kan lopen als in 'De Zaak Frans', dat is eng. En heel uitzonderlijk. Ten minste. Dat zou je hopen.

Helaas zal André de Zutter, een goed ingevoerde rechtspsycholoog aan de Universiteit in Maastricht die in de loop van dit verhaal nog langskomt, ontkennen dat het allemaal zo uitzonderlijk is. Volgens De Zutter zou er morgen een vergelijkbare 'Zaak Frans' kunnen zijn. Of volgende week.

'Mijn dochter heeft me van de ene op de andere dag niet meer gezien'

Frans zelf hoopt dat er lessen uit zijn dossier worden getrokken. Daarom vertelt hij het verhaal, samen met Monique, die zijn nieuwe liefde is en - gelukkig voor hem - communicatieadviseur. Hij praat er ook over omdat hij vurig wenst dat zijn dochter en zoon het verhaal lezen. Ze wonen op 5 kilometer van zijn huis; hij heeft de afgelopen 7 jaar niet met hen gepraat.

Maar goed. Laten we bij het begin beginnen. Het leven van Frans, dat was zo'n 10 jaar geleden een goed leven. Opgeleid tot registeraccountant had hij een prachtbaan als Financial controller bij Philips, een nieuw vrijstaand huis in een Brabants dorp bij Breda, een mooie zelfverzekerde vriendin en samen met haar twee kinderen. Een dochter en een zoon. Een benijdenswaardig gezin, kortom. In zo'n VT-Wonen-huis met lange glazen tafel en leren stoelen.

Nu een tijdsprong. Naar 13 februari 2006. De kinderen wonen al een half jaar bij Frans als de relatie met zijn vriendin en de moeder van zijn kinderen uit elkaar is gespat. Frans rijdt die februariochtend zijn zoon van 7 naar een schooltje in de bibliotheek in Breda. Binnen, op de trap, wordt hij door twee zedenrechercheurs in burger staande gehouden. "U wordt verdacht van mishandeling, verkrachting en seksueel misbruik van uw ex." Frans: "De agenten voerden me af naar de politieauto's buiten. Ouder, kinderen: ze konden het door de doorzichtige gevel van de bibliotheek allemaal zien gebeuren."

Hoe we van die ene scene in de andere belanden; dat is een wonderbaarlijke optelsom van uit de hand gelopen emoties en verkeerde inschattingen. Het begint eigenlijk allemaal met zoiets banaals als een geslachtsziekte. Hoewel Frans' relatie er lange tijd van buitenaf verdomd gelukkig uitziet, vindt hij zichzelf op een dag bij de huisarts met chlamydia. "Ik wist dat ik die niet had opgelopen. Hoewel ik vaak voor mijn werk reisde, ben ik nooit vreemdgegaan. Ik geloof in trouw. Nog steeds."

RUZIE

Thuis komt er ruzie van. Zijn vriendin komt ten langen leste met een verhaal dat ze in een bos verkracht is. Later biecht ze op dat er wel seks was, maar geen geweld; ze heeft een affaire gehad. Ze wil nog graag vechten voor hun 20-jarige relatie. Frans: "Ik was verdrietig, boos en wilde eigenlijk niet meer. Maar ik heb me laten ompraten. Dat het goed was er samen even tussenuit te gaan." De twee proberen die zomer in Frankrijk hun uitgebluste relatie nieuw leven in

te blazen met seksspelletjes die ze filmen en fotograferen. Filmpjes en foto's die uiteindelijk weer een grote rol spelen bij de aangifte die zijn vriendin tegen hem doet. Als hij zegt dat hij haar toch verlaten gaat.

Zijn vriendin zal het verhaal dat ze jaren door Frans verkracht en mishandeld wordt, later aan bevriende buurvrouwen vertellen. Ze vertelt het ook aan een psycholoog, bij wie ze vanwege de relatieproblemen belandt. Aan een huisarts. En ook aan agenten op het plaatselijke politiebureau. Als de politie in het rapport van de psycholoog leest dat Frans een gevaar voor zijn vrouw kan zijn, voor de kinderen, voor zichzelf, gaat de alarmbel 'familiedrama' af. De zedenrechercheurs haasten zich naar de bibliotheek in Breda.

OVERSPEL

Nu - vele jaren later - is onomstotelijk bewezen dat van de aangifte niks klopte. Frans wordt in april 2009 vrijgesproken en het politiekorps, Justitieminister Opstelten en het OM maken achtereenvolgens hun excuses voor de uit de hand gelopen gang van zaken. Hugo Hillenaar, de Bredase hoofdofficier van justitie, zegt recent zelfs sorry op tv in het EO-programma *De Vijfde Dag*.

Rechtspsycholoog André de Zutter, die vorig jaar een rapport over Frans' zaak uitbracht, vindt dat de politie de beschuldigten direct 'met gepast wantrouwen' had moeten bekijken. "Zo gauw vrouwen tijdens een lopende echtscheiding aangifte van mishandeling of verkrachting doen, is het goed te realiseren dat er inmiddels enorme belangen in het spel zijn. Bijvoorbeeld de kwestie: wie krijgt de kinderen?"

De Zutter is er - alle excuses ten spijt - niet gerust op dat zo'n zaak zich nooit meer zal herhalen. "In deze zaak heeft de eerste politiebeambte het verhaal van Frans' vriendin geloofd en zijn alle anderen binnen politie en justitie vervolgens met haar oordeel meegegaan en hebben daar, als het ware, bewijs bij gezocht. Zo'n soort tunnelvisie: dat kan nog steeds. Binnen de politie leert men loyaal aan elkaar te zijn en dat is in gevechtssituaties natuurlijk goed. Maar het is niet handig als een kritische tweed blik vereist is."

Opvallend genoeg praat Frans nogal verdedigend over zijn ex die zich tijdens hun jarenlange relatie naar zijn zeggen altijd 'gewoon' gedroeg. "Niks gek eigenlijk." Ze heeft de leugen volgens hem in een tijd van hoogspanning verzonnen en hem - misschien zelfs met tegenzin - voor haar eigen geloofwaardigheid volgehouden. Zeker, toen de politie haar aanspoorde aangifte te doen. "Toen kon ze niet meer terug." Tot op de dag van vandaag houdt ze vol dat Frans' vrijspraak niet inhoudt dat zij gelogen heeft.

VOETBALVELD

Na de arrestatie zit Frans uiteindelijk 6 weken vast op een afdeling met veroordeelde zedendelinquenten in De Koepel in Breda. Hij komt voorwaardelijk vrij - onder andere om weer aan het werk te kunnen - en merkt dat zijn oude leven in één klap weg is. Gezamenlijke vrienden en kennissen zijn nergens meer te bekennen. Zijn baan als controller verliest hij. Tegenwoordig wijkt hij naar het buitenland uit om te werken. En: de kinderen is hij kwijt. Als het over de dochter en zoon gaat die in zijn afwezigheid tot pubers van 16 en 14 opgroeiden, veegt hij herhaaldelijk tranen uit zijn ogen.

Hij is boos, bitter. Heeft het over 'die klungels, amateurs, dommeriken' bij politie en justitie. Maar bovenal lijkt hij na al die tijd verbaasd. Dat het kan. Dat hij het ene moment het ontbijt voor zijn kinderen klaarzetten en het andere moment uit hun leven verdween. Dat er na het eerste contactverbod, dat voorafging aan de rechtszaak, nog steeds wordt gesteggeld over een omgangsregeling. Over 2 weken komt er weer een rechter met een vonnis, dat zelfs als het positief is, een dode letter zal zijn. Zegt hij. "De kinderen willen me niet meer zien. Dat hebben ze een rechter achter gesloten deuren laten weten."

Ik hoop dat mijn zoon me op een dag wel wil zien.

Mijn verhaal wel wil horen'

'Het vaderbeeld van de kinderen zou hersteld moeten worden', oordeelde de Raad voor de Kinderbescherming eerder. In Frans' woorden; 'de kinderen zijn volledig gebrainwasht.' "Mijn dochter heeft me van de ene op de andere dag niet meer gezien. Mijn zoon heeft me die dag in

de bibliotheek misschien zelfs in een politieauto afgevoerd zien worden. Het verhaal waarmee ze sinds de dag van de arrestatie opgroeien, is het verhaal van hun moeder. Dat ik een leugenaar ben. Een mishandelaar. Een verkrachter. Dat is, sinds 13 februari 2006, hun waarheid. Dus waarom zouden ze me nog willen zien?"

De Zutter noemt het 'zeer verwonderlijk' dat de autoriteiten alles op alles hebben gezet de vader achter tralies te krijgen en de rest van het gezin ongemoeid hebben gelaten. "Waarom is Bureau Jeugdzorg dit gezin niet gaan volgen? Als het verhaal over de vader waar was geweest, was dat toch nodig? Dan hadden moeder én kinderen hulp moeten krijgen. Nu het niet waar blijkt, had het enorm uitgemaakt als de kinderen vanaf het begin bij iemand anders terecht hadden gekund dan hun moeder. Een neutrale figuur. Zonder belangen.'

Dat Frans' ex ook na zijn vrij spraak met rust is gelaten: dat wijt De Zutter aan een soort 'moeder cultus'. "Ik verbaas me erover: de moeder krijgt bijna altijd het voordeel van de twijfel. Bijna niemand schijnt het zich voor te kunnen stellen dat een moeder het niet altijd goed voor heeft met haar gezin, met de kinderen. Dat zij kinderen tot inzet van een vreselijke strijd kan maken."

Hoewel zijn kinderen zo dicht bij zijn Brabantse huis wonen zal Frans, als hij even uit het buitenland terug is, nooit voor hun deur verschijnen. "Er is nog steeds geen omgangsregeling, dus dat kan alleen maar tegen me werken." Hij ging de afgelopen jaren wel naar de velden waar zijn dochter hockeyde, zijn zoon voetbalde. Maar zijn dochter stopte 4 jaar geleden met hockey. Die heeft hij sindsdien niet meer gezien.

Zijn zoon ziet hij nog wel op het sportveld. Dan staat hij er maar wat, langs de lijn, tussen de andere ouders en kinderen. En houdt zich stil in de hoop dat zijn zoon niet van zijn aanwezigheid schrikt. En kijkt. Naar een zoon die doet alsof hij zijn vader niet ziet. "Ik hoop dat hij wel weet dat ik er ben. En dat hij me op een dag wel wil zien. Mijn verhaal wel wil horen."

Naschrift redactie: de ex-partner van Frans heeft dit verhaal vóór publicatie ingezien. Zij houdt vol dat Frans haar verkracht en mishandeld heeft en benadrukt dat zij niet voor een valse aangifte is veroordeeld. Ze vindt ook dat Frans tot op heden niet alle juridische mogelijkheden heeft benut om het contact met de kinderen te herstellen.